

ще се оправи. Но времето минаваше, и надеждата, че работитѣ ще се оправятъ, започна да чезне бавно. Въ едно само вѣрваше Козаря: делегацията ще пуснатъ... Хемъ не му се виждаше много голѣма работа, хемъ разсждаваше: „Ако не я пуснатъ, тогава цѣлъ свѣтъ ще каже: Ааа! хубаво е значи, затова ви е страхъ!“ Предъ погледа му започна да се мѣрка Русия, далечна и чудновата, съ голѣми и безбройни пространства, презъ реки и морета.. Тамъ ще мине той, Козаря. Ще види съ очитѣ си и всичко ще разкаже такова, каквото си е: хубавото — хубаво, лошото — лошо. Комуто отърва — да слуша и вѣрва. Комуто не отърва — на добъръ му часъ!... Сърцето си той нѣма да изкриви — делегатъ е, не е шега работа...

Късно тѣ напуснаха навеса и си тръгнаха. И въ тишината на ранната есенна нощъ Козаря дочуваше само единъ звукъ, новъ, приятенъ и милващъ:
— Делегатъ! Делегатъ! Делегатъ!

*

Единъ праздниченъ день дваисетъ души селяни жѣнаха на оризищата за делегатитѣ. Хилядото лева, които спечелиха, изпратиха въ София.

Козаря не можеше да разбере, кое караше тѣзи хора да газятъ мочурищата, за да събиратъ пари за неговото заминаване... — Да видятъ и тѣ единъ видъ, да чуятъ — той всичко ще имъ разкаже отъ игла до конецъ — всичко, каквото ушитѣ му сж чули и очитѣ — видяли...

За заминаването все по-често и по-често започнаха да приказватъ и въ крѣчмитѣ. Но тѣзи приказки никакъ не го радваха.

— Не пущатъ делегацията, — казваше Димитъръ Калайджиевъ.

— Защо? Защо не я пущатъ?